

gelse gjorde ham efterhaanden nervøs. Hans Selvtillid, der i den sidste Tid havde faaet saa mange slemme Stød, blev her for Alvor rokket. Han havde siddet hjemme hele Dagen, mere og mere febrilsk i sin Iver for at ændre og forbedre. Der var tilsidst slet ingenting, der kunde staa for hans Kritik, og trods alle Anstrengelser lykkedes det ham ikke at komme paa en eneste virkelig god Ide. Den Tankernes Myrekryben i Hjernen og Fingerspidserne, han altid havde følt, naar han sad over for sine Papirer, udeblev ganske. For første Gang fik Afmagtsfølelsen rigtig Tag i ham og lod ham smage den Gru, der minder om Dødens.

Her gik han nu med formørket Mine utaalmodig frem og tilbage paa Terrassen foran Havesalen. Han saae iøvrigt pyntelig nok ud. Han bar en moderne Selskabsdragt med hvid Atlaskes Vest og et overbroderet Skjortebryst, hvori der glimtede et Par Diamantknapper (en Gave fra Jakobe). Det maskinklippede Haar, der dækkede Hovedet som et mørkt Fløj, var efter en nyskabt, evropæisk Mode afraget bagtil over Halsen for at fremhæve Nakkens Muskler. De smaa Moustacher var paa Officersvis snoet opad, og Hageskægget, der var bleven stadig mindre under hans Udenlandsfærd, bestod nu kun af en Fip nedenfor Underlæben.

... Pludselig hørte han et Silkeslæb rasle inde i Havesalen. Da han vendte sig om, stod Nanny foroverbøjet i Døraabningen og saae sig ivrig omkring.

Hun havde godt vidst, at han var kommen. Oppe fra sit Værelse havde hun set ham køre gennem Porten, og hun havde netop skyndt sig med sin Paaklædning for at kunne være her-nede lidt før de andre.

Kun flygtigt viste hun sig i Døren, sendte ham herfra et tilsyneladende adspredt Nik og trak sig straks igen tilbage, som om hun gik og søgte efter noget.

Per blev staaende og saae efter hende. Hun havde hele denne Dag været saa uendelig langt borte fra hans Tanker.

Efter nogle Øjeblikkes Tøven fulgte han efter hende.

„Leder De efter noget? Kan jeg ikke være Dem til Hjælp?“